

е успѣлъ пръвѣ да вземе ротния барабанъ и на него като на мека масичка свободно да пише.

Вечеръ, когато получимъ кореспонденцията си, поразиръснемъ се — всѣкий чете за себе си, а слѣдъ малко тогу видинъ съберемъ се и почнемъ да си съобщаваме новинитѣ, що сме прочели въ писмата си.

— Я слушайте азъ да ви прочета какво писмо получихъ отъ домашнитѣ си, каза единъ 42-годишенъ войникъ отъ голѣмото полско село Сухинъ-долъ. Ние всички се посъбрахме, насъдахме и заслушахме. Той почна :

« Миличкѣ татко,

Недѣй се чуди като ти кажа, че азъ ходихъ да те търся чакъ до Чатагджа. Тамъ стояхъ 3 седмици. Видѣхме се съ всичкитѣ момчета отъ наше село, които сж въ 34 полкъ. Чичовия Христо ми каза, че вашиятъ полкъ е около Одринъ, че вие не сте влизали още въ голѣмо сражение и че Одринъ скоро ще се прѣдаде безъ бой. Дано миличкѣ татко се склучи по-скоро миръ, и ти да си дойдешъ живъ и здравъ.

Сега нека ти разкажа какъ стана, че ходихъ чакъ на Чатагджанскитѣ позиции.

Нашитѣ кола съ воловетѣ, както ти писахъ и по-рано, не ги вземаха реквизиция — оставиха ги да си служатъ съ тѣхъ всичкитѣ кѣнци отъ нашата махала. Такива имаше около 10—12 въ цѣлото село. Но дойде заповѣдъ да се реквизираатъ и тѣ. Съ всѣка кола искаха и човѣкъ. Кметътъ патъкмилъ всичкитѣ коли и волове само съ нашата кола нѣмаше кой да отиде.

Ние му се молихме да остави нашитѣ волове, като нѣма кой да отиде съ тѣхъ, но той ни отговори : « Азъ ще намѣря кой да отиде съ тѣхъ, но послѣ не отговарямъ, ако не се върнатъ ни воловетѣ, ни колата! »

Ходихъ при дѣдо Петра, питахъ го кои хора ще отидатъ съ колата на Чатагджа, има ли други жени и бива ли да отида и азъ. Той ми отговори, че били все стари хора, жена нѣмало ни една, и че най-хубаво е да отида азъ съ него : ще гледаме добръ да не простинатъ добичетата. « Чуждъ човѣкъ не ти жали добитѣва въ такова врѣме », каза той.